

[Ole Henriksen]

ordning, f.eks. et lavtlønsværn, som der er stillet krav om både af SiD og af andre grupper inden for lavtlønsområdet. Det er det handicap, som jeg synes er det groveste, der ligger bag ved, at man her afskaffer dyrtidsordningen. Jeg skal kun lige i denne forbindelse nævne, at det er også en grov tilside-sættelse af de henstillinger, som er kommet fra ILO vedrørende disse indgreb, men det lader åbenbart ikke til, at det gør indtryk på regeringen.

Det her er, hvad vi i SF kalder for klassepolitik vendt mod de svageste i samfundet, og det vil vi kæmpe imod. Jeg kan da også sige, at vi selvfølgelig også vil lade os inspirere af, at den slags ting kan foregå, og jeg synes, den borgerlige regering skal være klar over, at de metoder kan vi vende den modsatte vej, når der kommer en regering, som vil tage de svagestes parti. Jeg synes nok, man skal skrive sig bag øret, at den slags ting også er i vente.

Endelig vil jeg sige om den debat, der allerede har været, at der er jo ingen, der kan føre bevis for, at dyrtidsreguleringen overhovedet har haft virkning på inflationen, som det hævdes. Pristallet har jo i forvejen været udsat for en udhuling, således at prisstigningerne ikke slog igennem på fuld vis, når der skulle reguleres, f.eks. var både skatter og, så vidt jeg husker, også olieafgifter og andre ting renset ud af pristallet, inden man lavede disse reguleringer, så at dyrtidsreguleringen var inflationsskabende i sig selv, mangler der bestemt bevis for.

Estrup (RV):

For 3½ år siden, da socialdemokratiet overlod regeringsmagten til den borgerlige regering, påtog det radikale venstre sig et medansvar for at bringe dansk økonomi på fode. Problemerne tårnede sig op på det tidspunkt: stigende ledighed, tycifret inflation, en rente på over 20 pct., drønende underskud på statsfinanserne såvel som på betalingsbalancen. Det var dengang, den socialdemokratiske finansminister, Knud Heinesen, med brutal pædagogik bevidstgjorde befolkningen om situationens alvor: afgrunden truede.

Hovedhjørnestenen i den nye økonomiske politik, regeringen med vores støtte slog ind på, var en stram indkomspolitik, der kunne

bringe inflationen ned og forbedre konkurrenceevnen. Ikke alt i denne indkomspolitik er lykkedes, men at den har bidraget meget væsentligt til den stærkt forbedrede situation for dansk økonomi, er oplagt, så oplagt, at det store flertal i tinget inklusive socialdemokratiet er enigt i, at der fortsat skal føres en stram indkomspolitik i Danmark.

En af de ting, som indkomspolitikken har haft størst succes med, er kampen mod inflationen. Prisstigninger på 2 pct. årligt, som vi oplever det i dag, var nærmest utopisk i 1982. Når resultatet er blevet så godt, skyldes det i meget stort omfang en bevidst indsats mod automatikken i vor pris- og løndannelse, altså det forhold, at vi automatisk bevilgede hinanden lønstigninger, uanset om der i den reelle økonomiske udvikling var dækning for det, stigninger, som derefter overvæltedes på priserne med nye lønstigninger til følge, en spiral, der skader konkurrenceevnen uden at sikre lønmodtagerne uændret realindkomst. Kort sagt et bidrag til den naive illusion, at det, man får i lønningsposen, er det eneste afgørende, en mekanisme, som har haft yderst skadelige følger for beskæftigelsen.

Dyrtidsreguleringen har været suspenderet siden efteråret 1982. Hvem har savnet den? Ingen! I dag stiger lønnen mere end priserne, reallønnen er stigende. Suspenderingen opfører med udgangen af indeværende overenskomstperiode. Der skal ikke herske tvivl om, at det radikale venstre vil fraråde, at den genindføres. Derfor er det naturligt, at folketinget tager konsekvensen og fjerner automatikken i de gældende overenskomster, som folketinget selv fastlagde sidste forår. Så har folketinget ryddet op efter sig, og arbejdsmarkedets parter kan starte på en frisk.

Det er altså en meget begrænset lovgivning, som vel dårligt kan kaldes et indgreb; det har først og fremmest karakter af en pædagogisk vejledning fra det folketing, som i sidste ende har ansvaret for landets økonomi. På det grundlag kan arbejdsmarkedets parter forhandle og gøre det helt frit. Man kan gennemføre de reguleringer, som man finder er nødvendige, ikke mindst af hensyn til lavtlønsgrupper og andre med problemer på arbejdsmarkedet; det gælder taktregulering, lavtlønsværn og lignende ordninger.

På det grundlag kan det radikale venstre helt støtte det foreliggende lovforslag, og vi